בע"ה כ"ט באדר ב' תשע"ו
08/04/2016
גליון מס' 2943

עלים
עלון קבוץ סעד

פרשת תזריע – החודש

בניגוד לתפישת הנצרות המעמידה את עבודת ה' על דברים שבלב **המציינת את האלמנטים הרוחניים שבאדם, בעולם התורה לא קיים כלל 'עבודת ה' ברוח' או בתודעה בלבד. רוח האדם אינה קיימת כלל מצד עצמה.** התורה לא ניתנה לנפש האדם **היא ניתנה לאדם.**

מה שקיים בפועל הוא רוח האדם שהוא בשר ודם. כאשר מדובר על עבודת ה', מדובר באדם כמות שהוא, דווקא במתכונתו הטבעית על כל נגעיה, תחלואיה וזוהמתה. כאן בא לידי ביטוי הנושא הגדול של המצוות המעשיות- עבודת ה' בגוף.

(מתוך 'שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע- ישעיהו לייבוביץ')

שעור פרשת שבוע – אליאב לזר

שבת פרשת תזריע		ימי החול	
הדלקת נרות	18:45	זמן תפילין /טלית	05:22←05:29
מנחה 14:00	18:55	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית א'	06:45	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית ב'	08:30	סוף זמן ק"ש	09:28←09:32
מנחה 13:30	17:40		
שיעור-הרב ארי	18:00	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה וערבית	18:55
לימוד "מדור לדור"	19:05	שקיעה	19:10←19:06
צאת השבת	19:41	ערבית	20:10

אחות תורנית: דורית רידר

שבת שלום

לפרשת השבוע תזריע

נעיין הפעם בהפטרת פרשת "תזריע" הנקראת בפחות מחמישית מהפעמים בהם נקראת פרשת "תזריע". ההפטרה אינה נקראת בצירוף "תזריע" ל"מצורע" ואינה נקראת במקום פרשת "החודש" (כמו השנה).

ההפטרה מתחילה באופן מפתיע בסוף פרק ד' במלכים ב' ומסתיימת באמצע פרק ה'. ההפטרה היא חלק מתוך תיאור מעשיו של אלישע הידוע כעושה ניסים וכנביא אמת. ברקע כל הזמן מרחף הקשר בין אמונתו, הדיבורים היוצאים מפיו ומעשיו של האדם לבין הברכות או העונשים הבאים עליו שלא כדרך הטבע.

המוות והחיים נמצאים כל הזמן בתוך הסיפורים השונים בפרקים אלו. כנראה, שאותה תקופה הייתה תקופת בצורת קשה והעיסוק בהישרדות הקיומית היה עיסוק מתמיד.

בהפטרה שלנו ישנו ביטוי ייחודי הנכתב ארבע פעמים בתיאור ההתרפאות מהצרעת. "...יאסף אותו מצרעתו." "...ואספתו מצרעתו". "...לאסף איש מצרעתו". "...ואסף המצורע". הייחוד מודגש יותר כי בהפטרה שלנו ישנם גם ביטויים אחרים להירפאות ממחלת הצרעת.

רש"י מסביר את הביטוי: "אסיפה במצורע היא לשון רפואתו כי בהתרפאותו הוא נאסף אל תוך בני אדם ובחליו הכל בדלין הימנו". רש"י מסתמך על הירפאותה של מרים מצרעתה: "...תִּסָּגֵר שִׁבְעַת יָמִים, מִחוּץ לַמַּחֲנֶה, וְאַחַר, תֵּאָסֵף. וַתִּסָּגֵר מִרְיָם מִחוּץ לַמַּחֲנֶה, שִׁבְעַת יָמִים; וְהָעָם לֹא נָסַע, עַד-הֵאָסֵף מִרְיָם. וְאַחַר נָסְעוּ הָעָם, מֵחֲצֵרוֹת; וַיַּחֲנוּ, בְּמִדְבַּר פָּארָן." (במדבר, י"ב, א'-ט"ו). רש"י: "אומר אני כל האסיפות האמורות במצורעים על שם שהוא משולח מחוץ למחנה וכשהוא נרפא נאסף אל המחנה כתוב בו אסיפה לשון הכנסה". בסיפור על מרים ישנו הקשר מובהק לדיבור ולשון הרע. רש"י על תחילת פרשת צרעת מרים: "ותדבר" - (ספרי) אין דבור בכל מקום אלא ל' קשה". בסיפור בהפטרה נעמן לוקה בצרעת בגלל חטא היהירות. נעמן מבטא את היהירות בפיו בזלזולו באלישע.

מצד שני, השורש א.ס.ף. מוכר יותר דווקא בהקשר של מוות: "ויאסף אל עמיו" "ויאסף אל אבותיו" הם ביטויים שכיחים בתורה למותו של אדם.

נדמה שבחלק גדול מהאזכורים בתנ"ך לשון א.ס.ף מציינת לשון של השלמה של החסר, כינוס אל מקום בו היה חסר ועכשיו הושלם החסר. השלמה אל מקום בו היה החלק לפני כן ועכשיו הוא חוזר אליו.

בהקשר של הצרעת, אם אנחנו מבינים אותה כעונש על חטא, בעיקר חטא מתחום הדיבור, הרי החזרה אל המקום היא אל מקום של לשון נקיה שכך אמור להיות מחנה ישראל. לאחר הבנת החטא של הלשון והחזרה בתשובה של היחיד, הציבור מקבל את החוזר בלב שלם.

אלי רבלין

לזכרו של אחי – אסף

קיבוץ סעד אבל על פטירתה של חברתנו

מרים בן צבי ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

דברים לזכרה של מרים בן צבי – הרב ארי

מרים היקרה,

היית ממייסדות הקיבוץ ומעמודי התווך של קהילת סעד בשבעים שנותיו הראשונות. זכיתי להכירך כמעט שש שנים. במהלך שנים אלו זכינו לגור לא הרחק מכם, בשכנות. זיכרונותיי כאמור, קצרים הם, ועוד יספרו אחרים על מעשיות משנים קדמוניות.

אֵשֶׁת חַיִל מִי יִמְצָא וְרָחֹק מִפְּנִינִים מִכְרָהּ: בָּטַח בָּהּ לֵב בַּעְלָהּ וְשָׁלָל לֹא יֶחְסָר:

כבר שנים שאישך היקר מוישל'ה, או מוישה, כמו שאת קראת לו, איבד את מאור עיניו. ממש כמו בקשתו של משה ליתרו חותנו – 'והיית לנו לעיניים', שימשת בנאמנות אין קץ לאישך כעיניים. בררת וקראת באוזניו את הכתבות הנבחרות מעיתוני סוף השבוע. הקפדתם לקרוא וללמוד יחד את פרשת השבוע, כשאת קוראת והוא מאזין. בתקופות מסוימות גם הייתם מתפללים יחד. את מתפללת מסידור התפילה, וכך את מסדרת בפניו את התפילה. את עם הסידור שלך, ובה בעת את הסידור שלו.

זכורים לי מספר ביקורים בביתכם בהם את דואגת ומאכילה אותו, בדאגה אין קץ כאם המאכילה את בנה. איזו נאמנות! זוגיות איתנה ויציבה שמבוססת על ערכי הנתינה ומושתתת על אהבה אין קץ. אהבה שאינה תלויה בדבר – אהבה שמתקיימת לעולם – 'בָּטַח בָּהּ לֵב בַּעְלָהּ'. הלוואי ונצליח לאמץ לעצמנו, ולקלוט וליישם מהזוגיות המיוחדת הזו.

בפרק ל"א בספר משלי, המוכר לנו כפיוט 'אשת חיל' שאנו מזמרים בליל שבת, מקדיש שלמה המלך פסוקים לא מעטים למעשי ידיה של אשת החיל:

דָּרְשָׁה צֶמֶר וּפִשְׁתִּים וַתַּעַשׂ בְּחֵפֶץ כַּפֶּיהָ: יָדֶיהָ שִׁלְּחָה בַכִּישׁוֹר וְכַפֶּיהָ תָּמְכוּ פָלֶךְ: מַרְבַדִּים עָשְׂתָה לָּהּ שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוּשָׁהּ: סָדִין עָשְׂתָה וַתִּמְכֹּר וַחֲגוֹר נָתְנָה לַכְּנַעֲנִי:

לפני כשלוש שנים, באיסרו חג פסח, נשמעו דפיקות בדלת ביתנו, ואת ניצבת שם, עם שמיכת צמר קטנה ונחמדה – שי לרגל הולדת בתנו שרק יום קודם, בשביעי של פסח, נולדה. מתי הספקת? שאלתי אותך, ואת הֵשבת – היום! כדי שתוכלו לעטוף אותה ביציאה מבית החולים. בהזדמנות אחרת סיפרת לי על מכונת הסריגה שלך, ועל הסוודרים שסרגת לכל ילדי הקיבוץ. מאוחר יותר, צרפת אל השי ליולדות את שמיכת הצמר הקטנה והנעימה, לה זכתה גם בתנו.

חָגְרָה בְעוֹז מָתְנֶיהָ וַתְּאַמֵּץ זְרֹעוֹתֶיהָ:

כשהתפרסמה הידיעה על פטירתך, נזכרתי במפגש השבילים, או לשם הדיוק יש לומר, מפגש הכבישים היומי שלנו מדי בוקר בכל יום מימות הקיץ. אני חוזר מתפילת שחרית בבית הכנסת ואת בדרכך לבריכת השחיה. בכל יום, בכל שנה, גם בעונת הרחצה האחרונה. ידעת לשמור על בריאות הגוף, כבסיס חשוב והכרחי לבריאות הנפש, במיוחד בגילך המופלג. לא ויתרת על יום של אימון, וגם אם היה לך מעט קשה, ידעת לחגור בעוז מתנייך, ומצאת בכך הנאה גדולה.

תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ וִיהַלְלוּהָ בַשְּׁעָרִים מַעֲשֶׂיהָ:

בערב פסח לפני מספר שנים נכנסת לביתנו עם קערה ובה איטריות ביצים. נתינה שמלווה בסיפורי נוסטלגיה. סיפרת כיצד היית מכינה כמויות אדירות של אטריות, עם טעם של פסח עבור כל המשתתפים בליל הסדר הקיבוצי המשותף. אמנם ליל סדר קיבוצי עם מאות משתתפים כבר אינו מתקיים בחדר האוכל, אבל את המשכת להכין ולהעניק מפרי ידייך - תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ.

מרים חברתנו,

לימדונו חז״ל במסכת סנהדרין ש׳אין אישה מתה אלא לבעלה׳. כעת, עם עלייתך לגנזי מרומים, היי מליצת יושר בעבור אישך היקר, בעבור בנותייך שהתמסרו אליכם, בעבור נכדייך וניניך ובעבור אחייך. המליצי טוב גם בעד קהילת סעד, ובעד כל העם היושב בציון.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

אמי״ה סופדת לאמה

אני רוצה להגיד משהו לזכרך וכל המילים נעלמות
אני יודעת שאת בכלל לא מעוניינת בהספד הזה את בטח אומרת
״מהר מהר״
תמיד הכל היה כל כך מהר אצלך
אבל הארכת ימים עם כל הקשיים הענקיים שמי ימנה אותם
הקמת דור לתפארת ועם כל הקשיים תמיד התגברת והמשכת
וזה זכרון ולימוד גדול מאוד שאנו לוקחים ממך
ההתגברות
ומידת הזריזות
תודה אמא תודה
סליחה אמא סליחה
את כל כך אהובה בשמים
אני יודעת שאת אומרת
״מספיק מספיק״
״מהר מהר״
אז רק אני רוצה שוב לבקש ממך סליחה אם מרב קושי לא דיברנו יפה אליך
כי את כ״כ מתוקה מבפנים ויש לך לב של זהב וכל הלחץ והמהירות העודפת זה רק קליפות.
אמא אני מסיימת משתדלת
נמשיך ככל יכולתנו לכבד את אבא
את כבר לא דואגת נכון?
נוחי בשלום על משכבך
ותהא נשמתך צרורה בצרור החיים

מרים בן צבי שהכרנו

עצוב לי. עצוב לי מאוד ששכבה גדולה בסעד הכירה את מרים כאישה מבוגרת וחולה ולא כפי שאנחנו הכרנו אותה.

מרים כמבשלת - לפני שנים רבות (כן, כן, אני זקנה...) נשלחנו, כבכל קיץ, חברי סעד ל 10 ימי הבראה לצורך "פיטום" והתחזקות עקב מצב הצנע שהיה פה. סעד שכרה דירה בבת ים שהייתה לפני הריסה וזו הייתה דירת הנופש לחברי סעד. נשלחנו בקבוצות של 10 חברים מתוכם זוגות ומהם רווקים, עם מבשלת. מרים הייתה מהמבשלות שיצאו. איך הסתדרנו 10 חברים בדירה קטנה? אין בעיה! חילקנו את החדר ע"י מתיחת חבל עליו הנחנו שמיכות אפורות, והרי לכם עוד חדר!
בדרך לבת ים עברנו ב"תנובה" על מנת להישקל, וכן בדרך חזור. לפי תוספת הקילוגרמים של הקבוצה נקבע הניקוד של המבשלת. בימי ההבראה האכילו אותנו במאכלים משמינים כמו דייסות סולת וכו'. את דייסת הסולת אני זוכרת היטב, כי לא הייתי מסוגלת לאכול את זה... אבל אכלתי, אין ברירה-העיקר המטרה!
את האטריות הדקיקות שמרים הכינה לנו כל פסח לא אזכיר, מפני שבטח כבר שמעתם על זה...

מרים כסורגת - מרים הייתה דואגת לסוודרים לכל החברים והילדים. היינו בוחרים צמר ודוגמא, מגלגלים את הצמר על נר (בכדי להקל על הסריגה) והיינו מקבלי את כל חלקי הסוודר לחיבור וגימור.

כאשר המתפרה עברה מייצור בגדים למתפרה כפי שהיא כיום, מרים סרגה אלפי בובות שמלווים עד היום את הספרים שלנו באהבה רבה... עכשיו עומדת בפנינו בעיה ונאלץ למצוא משהו שיחליף את הבובה של מרים....

נזכור אותה כחברה ושותפה ליצירה שלנו במתפרה.

רבקה ידידיה

ראש חודש ניסן, פרשת תזריע, פרשת החודש.

מוציאים שלושה ספרי תורה.

בראשון, קוראים שישה קרואים בפר השבוע.

בשני, קוראים לשביעי בפר' פנחס: "וביום השבת עד ונסכו.

בשלישי, קוראים למפטיר בפר' בא : "ויאמר ה'....החודש הזה לכם ראש חודשים"...

ההפטרה: כל העם הארץ....(יחזקאל מ"ה)

לוח ארץ ישראל - הרב טוקצינסקי.

איסוף חמץ סגור

נשמח לתרומות של חמץ (וגם רגילות כמובן) מכל סוג באריזות סגורות לטובת חסד אמיתי.
את התרומות אפשר לשים בארון הפלסטיק של חסד אמיתי שבכלבו.
תודה רבה וחג שמח!

פעילי "חסד אמיתי"

שלושה סיפורים שסיפרה לנו מרים בן צבי ז"ל

"חלוף ג'נטלמן"

הגעתי מכפר חסידים לבקר בנתניה. ירדתי עם המזוודות וגיליתי שהדרך לפני עוד ארוכה עד המחנה ב'שכונת צבי'. לפתע הגיח בחור צעיר, שהתנדב והתעקש לסחוב לי את המזוודות. בדרך ראיתי שהוא צהוב ומזיע ורציתי לסחוב אותן בעצמי. ברור שהוא לא נתן לי.. לבסוף התברר לי שלמרות שחלה בקדחת או צהבת,(אז לא עשו מזה עניין) היה ג'נטלמן עד הסוף. שמו אגב – יהודה שלמון.

"ומי עזר לנו בדרך להתיישבות?- הערבים.."

יצאנו אחד עשר חבר'ה להקים את חזל'ה שבדרום. מבארות יצחק נסענו במשאית עם העיתונאי יונה כהן שהיה בקי בנושא הערבים. כשהגענו למבואות באר-שבע, שוד ושבר! פנצ'ר גדול והלך הצמיג. היינו תקועים עם כל המטלטלין ומה לעשות? ערבי טוב שעבר עם משאית עזר לנו ופינה אותנו לבית אשל במשאית שלו. למחרת בעזרת חבריו, אף לקחו אותנו לחזל'ה. זו ההזדמנות להודות לו לאחר שבעים שנה..

כשהגענו מותשים, לא רצו לתת לנו להיכנס בטענה שכבר הגיעו למקום מתיישבים לפנינו. כשסוף סוף נכנסנו, קיבלו את פנינו חברי "רביבים" כשהם מחופשים לערבים. אולי רצו לבדוק אם נשאר בנו אומץ.

הם לא ידעו שבזכות הערבים הגענו למקום..

ומוסיפה למפקפקים - ברוך ניר תיעד את המקרה המוזר בקריקטורה..

אכן, ערבים טובים באמצע הדרך!

"ברד הרבה.."

בחורף קשה במיוחד כשהיינו ב"סעד- תחתית", הייתי אחראית על המטבח וגרתי במרפאה. כשקמתי בבוקר אי אפשר היה לפתוח את הדלת בגלל כמות הברד. גם רלי ורחל סימון, הזוג הצעיר, איבדו את האוהל הפרטי שנקרע מעוצמת הברד. מיד ניצלתי את ההזדמנות. ערמתי את הברד, והשתמשתי בו לקירור המצרכים במשך למעלה משבוע. כך, הרווחנו פריזר משמים.

לזכרה!

(פורסם בעבר - בעלים תשע"ב)

השבוע שחל –

ביום חמישי שעבר - ארחה חבורת הזמר של "שדות נגב" שמשכנה בסעד, את חבורת הזמר של חברת "מקורות" שמשכנה בחולון. לאחר מפגש היכרות במועדון שנערך כמסעדת בוטיק יוקרתית, סעדו המזמרים סעודה דשנה ומלאה בהפתעות עליה טרחו המארחים, ולאחר מכן פנו לחדר ההנצחה להפגין את כישוריהם אלו בפני אלו. קולות שירתן של שתי החבורות שעלו ובקעו כשירת המלאכים - הרטיטו את הלבבות והדגישו את המכנה המשותף המחבר ביניהן. בלט במיוחד השיר "הורה ממטרה" שנכתב במיוחד לחברת "מקורות" לפני כ 60 שנה על ידי יחיאל מוהר ללהקת הנח"ל לרגל הקמת מפעל המים "ירקון נגב" שיישם בשטח את חזונו של בן גוריון, הפריח את הנגב ושימח אותו מאד. מהנדס המים שמחה בלאס, ממייסדי "מקורות" ובאותם ימים יועץ לענייני מים, אמר אז בטקס חנוכת המפעל: "...מפעל ירקון-נגב הוא גם התחלה: התחלה של הבאת מים רבים ממרחקים. כי רוב מימינו הם בצפון ורוב אדמותינו – בדרום. אחרי שיושלם מפעל זה יבוא תורו של קו ירקון שני. באותו זמן יוחל בהקמת מפעל המים הארצי, שתעודתו היא הבאת מי הירדן לנגב... ומי הירקון ומי הירדן, מי השיטפונות והמים התת-קרקעיים, יתחברו לסימפוניה אדירה אחת, במטרה להחיות את השממה בישראל...". נציין שהשיר "הורה ממטרה" משמש כהמנון גם לחבורת הזמר שלנו כחלק מ"מחרוזת שירי נגב". בשיר לא מוזכרת המילה "הורה" ולנו הוא מוכר יותר בשם "סובי ממטרה". ולמה "הורה"? כי בימים ההם לכל דבר הוצמדה ה"הורה"...

בליל שבת "פרה" – ניסינו לענות בשיעור ההלכה על השאלה: האם פרות אוהבות גזר? התשובה היא: כן והרבה! והרי ההוכחה: באחד מיישובי הצפון נמצאה רפת פיטום עגלים מושלמת מבחינה הלכתית - היא שייכת במלואה לכהן. ומדוע היא מושלמת? כי היא נותנת פתרון הלכתי לשתי בעיות: האחת – 'קדושת הבכורות' הנולדים ברפת, היות והבהמות אינן ממליטות אין צורך להיכנס לשותפות חלקית עם גוי. והשנייה - מדובר ב 'מכרה זהב' לגזר המופרש כתרומות ומעשרות שמגיע ישירות לתזונת הבהמות השייכות לכהן. נוסיף ונציין, שהכוהנים עצמם אסורים באכילת התרומות מפאת טומאתם - כולנו בזמן הזה "טמאי מת". ובכן, הגזר החל לזרום לרפת בכמויות, הפרים הצעירים המיועדים לבשר, אכלו אותו לתיאבון ושמנו מנחת, והכל היה נראה טוב ומושלם... אלא שלאחר שהלכו ב'דרך כל בשר' פנתה "תנובה" לבעל הרפת בשאלה: מדוע הבשר הטרי שאמור היה להיות "אדום אדום" הפך ל "כתום כתום"...? לא נותר להם אלא לומר לעודפי הגזר - "שלום שלום"...

בשבת – לאחר התפילה, התמלאה רחבת הדשא שבין משפחות לנדאו ודרורי בחברי הקהילה ובאורחים הרבים שהוזמנו לקידושא רבא, לרגל חתונתם של ניצן וענבר לנדאו ולרגל בר המצווה של דניאל דרורי. החמה שיצאה מנרתיקה, הוסיפה גם היא לשמחה ודחפה רבים ממשתתפי הקידוש להיכנס עם צלחת הקוגל שבידם לביתם הקריר והפתוח לרווחה של משפחת דרורי ולהתרשם מקרוב מהשיפוץ שעבר. הרב ארי העלה בברכתו למשפחות, טעם נוסף להבדל שבין הבהמות הטהורות לטמאות, מלבד טעם ה'פנימיות' - גרה, וה'חיצוניות' - שסע ופרסה. העלאת הגרה - מסמלת את מסורת העבר ואילו השסע והפרסה - את הצעידה אל העתיד. בבר המצווה ובחתונה, אנו נאחזים במסורת העבר ורק אז מפנים את מבטנו וצועדים אל העתיד. כבר אמר נפוליון בונפרטה: "עם ללא עבר - אין לו עתיד", ואחריו יגאל אלון: "עם שאינו יודע את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל."

בשיעור אחה"צ – עמדנו על סודה של מצוות פרה אדומה והלכנו בדרכו של ה"ספורנו" המשלים מצד אחד עם העובדה שמדובר בחוק וגזרה ו"אין לך רשות להרהר אחריה" ומצד שני, מנסה בכל זאת להבין שמץ מהמצווה הנעלמה. מעשה פרה אדומה מרמז על דרך התשובה לחוטא: מעבר מקיצוניות אחת לקיצוניות השנייה במטרה

להגיע לדרך האמצע, ממש כמו תרופה מאזנת שמתאימה בדיוק לחולה ולא לבריא. העוסקים במעשה הפרה 'הבריאים' נטמאים, בעוד הטמא עצמו – 'החולה', הופך בעזרתה לטהור. גם מרכיבי התרופה מלמדים על קצוות: עץ ארז ואזוב – גאווה וענווה, אפר 'שרפה' ומים 'חיים' ובמיוחד הפרה ה 'אדומה בשלמותה' - בכבודה ובעצמה, מסמלת את החטא הנמשל לאדום במטרה להלבינו כשלג: "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו" (ישעיהו א').

במהלך השבוע – המשיכו לזרום דפי פתרון התשבץ מעלון פורים. תודה לשנים עשר המובחרים אשר פתרו נכונה, ביניהם עלתה בגורל - אוריה סט שזכתה בשי צנוע... תודה מיוחדת למחבר התשבץ - נצר שטרן, שהשכיל להלך בין הטיפות ולשלב בו הומור מקומי.

ביום שלישי בבוקר – נודע לנו על פטירתה של חברתנו מרים בן צבי ז"ל ואחר הצהריים ליווינו אותה למנוחת עולמים. לאחר הספדו של הרב ארי בשם הקבוצה, ספדו לה כמה מנכדיה שבנוסף לנאמר מהכתב, פתחו את ליבם בפני הקהל ושיתפו את המלווים בזיכרונותיהם בצורה ספונטנית וקולחת. נזכור את מרים כאשה השואפת לטוב - מעשית, נמרצת ופעלתנית. יהי זכרה ברוך!

ביום חמישי בבוקר – עמד כביש הכניסה לקיבוץ בשיממונו כשהוא מקורצף לכל אורכו ומוכן לסלילה. לאחר המתנה דרוכה, החל ריחו של האספלט הטרי לעלות באפנו, וברגע אחד הפרו מפלצות הענק את הדממה הדקה, בקול גדול של מנועים וצפצופים.

יורם קימלמן

ברכת האילנות

"היוצא בימי ניסן וראה אילנות שמוציאין פרח, אומר: 'ברוך אתה ה' א–להינו מלך העולם שלא חיסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות ליהנות בהם בני אדם'. ואינו מברך אלא פעם אחת בכל שנה ושנה"

(שו"ע או"ח סימן רכו)

בשבת, ר"ח ניסן, לאחר תפילת מוסף, מוזמנים כולם להתאסף ברוב עם, סביב עצי הזית שפורחים בשדרה מעל בית הכנסת, ולהודות לה' על הבריות הטובות ועל האילנות הטובים שברא בעולמו.

ועדת דת

לציבור הצעירים

לקראת פסח אנחנו זקוקים לעזרתכם להכשרת הכלים והמטבח.

כל מי שיכול ומוכן, מוזמן להתקשר אלי - **אירית ברט 052-3941701.**

תודה!

הילדים של צ'פי ורכטי

לרגל פגישת מחזור של בני סעד, ילידי 1956 המציינים השבת בסעד, את שנת ה-60 לחייהם, אנו מפרסמים מכתב שכתבה רבקית לצ'פי רויך, ליום הולדתה ה-70:

עד היום, הרבה מהחלומות שלי בלילה, מתרחשים בין גן כחול - לבית כולל כחול, בין צריפי הפינים, לבית הספר ולמעבדה של אלי נהיר ז"ל, בין "עיר הכלבים" לבין כיתת הלימוד שהייתה גם חדר האוכל שלנו, בין הדשא הגדול , עליו שיחקנו "ארבע תחנות", מזרחית לבית הכנסת, לבין הדשא עליו שחקנו "שני דגלים", שהיה בין בתי הנוער לצריף פינים שלנו.

תמיד תהיתי, מדוע זירת חלומותיי מתרחשת דווקא בסעד, נוף ילדותי, ולא במקום מגורי כיום, בקבוצת יבנה. אומרים שהזיכרון מן העבר הרחוק , הוא החזק ביותר.

היום אני יודעת כי מכל המעגלים שבנו את ילדותי, מעגל בית הילדים היה הדומיננטי ביותר, הרבה מעבר למעגל הבית ובית הספר. רפי, בועז, אסף ז"ל, מושיקו ושמוליק – היו יותר אחים שלי מאחי יענקוש. שהייתי במחיצתן של אפרת, יעל, נעמה, תמי, גלית, מזל ואורית, היתה הרבה מעבר לזמן שביליתי עם אחותי, לאה ז"ל. "שעות בית ילדים" השתרעו למן הרגע בו פקחתי את עיניי בבוקר ועד ששמעתי את קולות הציפורים בצמרות העצים, שסימנו לי כי עוד מעט נלך הביתה...

שעות עם מטפלת עלו הרבה מעבר לשעות עם אמא, כך זה היה אז, וקיבלנו זאת כמובן מאליו.

אני בטוחה שלאימי זה לא היה קל, אבל תמיד ידעה שאני בידיים טובות , ובאמת, זכיתי ו"שעות מטפלת" שהיו לי , היו שעות איכותיות ביותר.

הזיכרונות שעולים בי אינם כל כך של פרטי פרטים, שמות, תאריכים ומקומות, אלא יותר חלקיקי, רסיסי רגעים קטנים המצטרפים לקולות, ריחות, צבעים ותחושות.

תחושות ששבו ועלו, בעיקר במהלך גידול ילדיי שלי, וכיום בבילוי עם נכדיי .

שוב חזרו הסיפורים הרבים שאת צ'פי, היית מספרת לנו: "המלך מתיא הראשון", "ילדות למופת", "פיצפונת ואנטון" ... ועוד המון המון סיפורים.

ולצידם, הצגות, הופעות, מסעות לארצות רחוקות, טיולים, מוסיקה קלסית, שחרזדה, חליל הקסם, ומה לא?!

רק עם חלוף השנים, הבנתי עד כמה שנות ילדות אלו , הטביעו בי חותם עמוק.

היינו, כמדומני, הקבוצה הראשונה שלך צ'פי, וליווית אותנו כברת דרך ארוכה, וכמו ילד בכור, גידלת אותנו וגדלת איתנו.

איתך חווינו את הסתלקותה של צ'יפקה לנדאו ז"ל, איתך ניסינו להבין לאן נלקח בחטף, אבא של יעל, שהיה המורה לספורט הכי אהוב עליי. איתך חווינו את מותו של אבא של אורית שחלה ונפטר, ואבא של מושיקו שנפל וכבר לא יוכל יותר ללכת...

את, בסבלנות רבה ובכישרון מיוחד, ידעת להסביר לנו כך שהדברים יתקבלו הכי נכון שאפשר.

אין פלא שהיינו קבוצה לגמרי לא קלה... שעות רבות השקעת בנו, הרבה מעבר למה שנדרש וכתוב סידור עבודה...

אז נכון שהמון השתנה מאז ועד היום, וברוך השם, מעגל בית הילדים תופס את מקומו הנכון ביחס למעגל הבית ובית הספר, וטוב שכך. ילדיי זכו לפקוח עיניים בבוקר ולראות אמא ולא מטפלת.

אולם, אני גם יודעת שלא הייתי מוותרת בשום אופן על הילדות הנפלאה שעברתי ועל מה שבית ילדים העניק לנו, שלך צ'פי, יש חלק ייחודי בו, בעיקר בהעשרת עולמנו התרבותי, הרגשי, ובעיצובנו בראשית דרכנו.

אני מאחלת לך, צ'פי, עוד הרבה שנים של עשייה ברוכה, ודעי, כי עד היום כשאני קוראת בספר, לעיתים עולה דמותך ונדמה לי כי זו את שמקריאה לי אותו ולא אני...וזהו למעשה סודך ומה שלקחתי איתי ממך, וזה המון.

בברכה ובהערכה גדולה,

רבקית שריד (גליגמן)

"אֶרְחַץ בְּנִקָּיוֹן כַּפָּי וְאַסְוְבֵבָה אֶת מִזְבַּחֲךָ ה'" **(תהילים כו, ו')**

ערב נשים לקראת פסח

נשים יקרות! בין הניקיונות לבישולים אנו מזמינות אתכן לערב נשים לחודש ניסן שיתקיים בעזרת ה':

ביום ראשון ט' בניסן 17.4.16 בשעה 20:30 במועדון לחבר.

הערב יכלול, בין היתר, שיעור קצר, שיתוף מתכונים אישיים לפסח וגם שוק תן-קח לבגדי נשים וילדים וכדומה.

מי שכבר התחילה פסח (וגם מי שלא) ורוצה להוציא מביתה חבילות בגדים, מטפחות וכו',

מוזמנת ליצור קשר עם המארגנות –

מצפות לראותכן שוב...

לחנהל'ה ולטוביה אלברט, לרחל סימון ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת הנכד-נין

בנם של לי ורתם אלברט

מרכז ועדת חינוך – מסכם ונפרד

שלום רב. כפי שהוחלט ועל-פי בקשתי אני מסיים בימים אלו את תפקידי כמרכז ועדת חינוך.

אפרת שלומי נבחרה להחליף אותי והיא תחל את עבודתה ביום א' , ט' בניסן 17.4.

אני מאחל לאפרת בהצלחה בתפקיד ומבקש שעד לתאריך כניסתה לתפקיד, לפנות אלי בנושאי החינוך החברתי. גם לאחר כניסתה לתפקיד אודה לכם על כמה ימי חסד ללימוד התפקיד.

אני מבקש להודות מאוד להורים על האמון שנתתם בי ועל העבודה המשותפת, לנחום על הגיבוי המלא-זכינו במנהל קהילה שנושא החינוך קרוב לליבו והיה לי לעזר רב. לחברי ועדת חינוך (דני, ,תמר, איתי חגית ושביט) שסייעו מאוד בחשיבה ובניווט.

תודה רבה גם לענת אש שסייעה ותמשיך לסייע בענייני התקציב ותודה לעידית על הליווי המקצועי.

תודה גדולה עד מאוד לצוות המדריכים המסור על עבודתם החשובה והלא-פשוטה. אני שב וכותב כי נושא כח האדם ואיכותו הוא החשוב ביותר במערכת זו.

אני מתנצל מכל מי שנפגע מהחלטה שקיבלתי או מצורת התבטאות לא נאותה או מיחס מזלזל מצידי. כמובן, שלא היתה לי כל כוונה לפגוע באף אחד.

אולי ראית את הרוח?
לי זה עוד לא קרה.
ראיתי גבעול מתנועע.
סימן שהרוח עברה
אולי ראית את הרוח?
לי זה עוד לא קרה.
אבל שערי התפרע
סימן שהרוח עברה.

אולי ראית את הרוח?
לי זה עוד לא קרה
אך כל השדרה משתוללת
סימן שהרוח עברה.
שום איש לא ראה את הרוח.
גם לי זה עוד לא קרה.
אך יש לי המון סימנים
שכאן הרוח עברה

(לאה נאור)

"עשיה חינוכית דומה במובנים רבים לרוח המנשבת, קשה לראות אותה , אך כשהיא חולפת על פנינו אנו חשים בה היטב. האופי האנושי כמובן מבקש לראות בעיניים, לחזות בתוצאות, הוא מבקש משהו מובהק, חד-משמעי,

אבל החינוך בעומקו מכוון לטווח הרחוק, הוא כמו דורש ממך צניעות מובנית לדעת שלא תדע מהן תוצאות מעשיך באופן מובהק.

אבל החינוך הוא גם ביטחון שיש טעם במעשינו, שמה שעשינו מצא לו מקום , שרוחות אשר חוללנו הותירו סימנים" (חילי טרופר,שביל בעולם)

לעיתים נדמה כי מרגע שעברנו "להפרטה" כלכלית, ומוסדות הקיבוץ כבר אינם אומרים לכל אחד היכן לעבוד וכמה, איבדנו גם את היכולת לומר אמירה חינוכית איתנה וערכית. אך חינוך ודרך חינוכית, לא ניתן להפריט. אני מאמין גדול בהמשכיותה של מערכת החינוך החברתי ובצורך שלה גם כיום ואולי ביתר שאת. מערכת זו תוכל להמשיך ולהתקיים רק בשיתוף פעולה עם ההורים ובתמיכת כולם.

בברכת "נעשה ונצליח".

גדי סמואל

מסיבת ראש חודש ניסן

אנחנו שמחים להזמינכם למסיבת ראש חודש ניסן

שתתקיים אי"ה ביום ראשון - ב' בניסן (10/4/2016) הבא עלינו לטובה

בבית שקמה בשעה 17:30

בתוכנית:

ליל סדר מבית אבא - זכרונות

הופעת קפוארה - בביצוע ילדי החוג לקפוארה

פעילות של חידות ושעשועונים בנושא החג הקרב אלינו - חג הפסח

בשיתוף עם חברי "בני עקיבא בשלייקס"

בואו בהמוניכם ובשמחה - הורים וילדים בהחלט רצויים!

לניצן לנדאו – מזל טוב לרגל נישואיך עפ"ל ענבר

לרחלי וליחזקאל ולכל המשפחה המורחבת

שתזכו להרבה שמחה ונחת!

לדניאל דרורי – מזל טוב לבר המצווה

לאילת ולדוד ולכל המשפחה

הרבה שמחה ואושר!

חבל על דאבדין...

ביום שלישי נפרדנו מחברתנו מרים בן צבי. שני זיכרונות חרוטים בזיכרוני. האחד, אני כילד עומד בחלון הצריף (כיום צריף הפינג פונג) נפעם מהפלא של מכונת הסריגה של מרים. כאילו היה זה אתמול, אני שומע את רעש המכונה ורואה את התנועות הנמרצות, הלוך ושוב. השני, כאשר אימי ז״ל ילדה את אחי ומרים מגיעה עם כלי הזכוכית המיוחד ובתוכו לפתן המשמש שהעניקה לכל יולדת. זיכרונות מתוקים של עבר רחוק. יהי זכרה ברוך.

קצת אחרי פורים

למרות שכבר נכתב, רציתי לשוב ולהדגיש את אירועי הפורים שהיו בעיניי משמעותיים:

המופע הקהילתי ששילב על במה אחת בני 7 עד בני 77 (וקצת יותר) – פשוט נפלא. יישר כח גדול לחמי, אתי, להב, רועי, מוריה וכל המסייעים הרבים.

היריד שמלכד כל שנה לשעתיים של הפנינג, רבים מבנינו הבאים לחגוג עימנו. תודה גדולה לילדי כיתה ח׳ שעבדו מקסים, לניר וציפורה מדריכי התיכון ולגדי שמנצח על כל העשייה החינוכית.

ואחרון חביב, מתנות לאביונים. כל מי שזכה להצטרף ליוזמת הרב ארי בתרומה, באריזה או בחלוקה, זכה בעיניי לתת עוד משמעות גדולה ליום הפורים. תודה לך הרב ארי על היוזמה והדחיפה לזכות את הרבים במצווה חשובה זו.

ריכוז חומ״ש

בימים אלה מסיימת נעמי רסיסטל את תפקידה בריכוז חומ״ש. לשמחתי היו לנו מספר פניות, ובע״ה באסיפה במוצש״ק נאשר את המלצת הנהלת הקהילה למנויה של חני לכר (פרידמן) לתפקיד. אני מבקש להודות מאד לנעמי ויצחק שלמעשה מילאו את התפקיד יחד כמשפחה, ולאחל לחני הרבה הצלחה בתפקידה החדש.

ארוחת צהריים בחדר אוכל בימי שישי

כזכור החלטנו לפני חמישה חודשים על סגירת ארוחת הצהריים בימי שישי משתי סיבות מרכזיות: אי מציאת עובדים לימי שישי וסיום יום העבודה בשעה מאוחרת מאד (15:00) לחברים ולשכירים. הנהלת הקהילה וצוות תקומ״ה שבו ודנו בנושא, שקלו את המחירים מול התועלת וממליצים להמשיך את הנוהל שהנהגנו בחורף: ארוחת הבוקר עד 09:30, שוק ארוחת הצהריים עד 10:30 ושוק שישי עד 11:30. בצורה זו יסתיים יום העבודה לעובדי המטבח וחדר האוכל בשעה סבירה (13:00).

חשוב להדגיש, כי אין שום כוונה לסגור את חדר אוכל. השקענו במטבח קצה כדי שישרת את חברינו בשמחות. בקרוב ניישם את ההחלטה משנה שעברה לחדש את מערך ההגשה, וכן מושקעת מחשבה כל העת על איכות המזון. ביחס למרבית הקיבוצים באזורנו ובקבה״ד, חדר האוכל שלנו פעיל מאד. הוויתור על קיומה של ארוחת צהריים בימי שישי, משאיר את ניהול חד״א וחלק מתפעולו בידי חברינו, ויש בכך יתרון גדול וחשוב. בע״ה הנושא יובא לאסיפה במוצש״ק הקרובה.

תכנית פינוי לחרום

כפי שפרסמנו לציבור, אנו נדרשים להיכנס לתכנון מפורט של אפשרות פינוי ח״ו בעת הסלמה שכולנו מקווים ומתפללים שלא תבוא עלינו. מניסיונם של אחרים מדובר בהיערכות לא פשוטה הכוללת המון פרטים קטנים. לצורך הובלת תהליך ההיערכות, גייסתי, אד הוק, את גדי סמואל, שמסיים בקרוב את תפקידו בריכוז ועדת חינוך וחבר בצח״י. בכוונתנו להוציא בימים הקרובים שאלון מפורט לחברים אשר יאפשר לנו לקבל תמונת מצב מירבית

לצורך היערכות מיטבית. שיתוף הפעולה של הציבור במענה מהיר לשאלון יסייע לנו מאד. אני מעריך שגדי יפנה לחברים נוספים לסייע בבניית התכנית והכנתה. תודה לגדי על ההתגייסות ובהצלחה לכולנו.

לקראת הפסח ובכלל

לאחרונה, אחרי תקופת שקט ארוכה, שוב היו לנו מספר מקרים של סתימות במערכת הביוב. הגורם העיקרי, כפי שכבר נכתב בעבר – מגבונים! במיוחד בימי הניקיון הבאים עלינו ובכל השנה, יש לזכור לא להשליך לאסלה שום פסולת, זולת נייר טואלט.

"שדות של תקווה"

בתיבות הדאר חולקו דפי הסבר מפורטים על הקמת קרן צדקה "שדות של תקווה" שמוקמת בימים אלה על ידי המועצה ומחלקת הרווחה. תפקידה של הקרן הוא לסייע במקרי קיצון שמערכות הרווחה והשלטון לא יודעות לתת להם מענה. הקרן תפעל בצורה מסודרת עם ועדת היגוי. אני מחזק את פנייתו של ראש המועצה ופונה לכל אחד מאיתנו להרים תרומה לקרן זו. ניתן לשים פתק ירוק או כסף מזומן בתא הדאר של מנהל קהילה ולהדגיש: עבור "שדות של תקווה". ולוואי ונהיה תמיד בצד הנותן.

דברים היוצאים מן הלב

הגיעו אלי דברים שכתב דורון אלמוג במענה לברכה שנשלחה אליו לרגל קבלת פרס ישראל על מפעל חיים בהקמתו של "עלה נגב". חשבתי שדברים מרגשים אלה יכולים לרומם את כולנו לעוד עשייה כל שהיא, כל אחד בדרכו שלו:

ביום זה, דידי רעייתי ואני יחד עם כל משפחותינו, חברינו ועמיתינו בעמותת עלה, זוכרים יותר מכל יום אחר את ערן אחי שנפל על הגנת המדינה במלחמת יום כיפור, ואת ערן בננו שנקרא על שם דודו הגיבור, והיה הסיבה לכל עשייתנו ואיתגר את כולנו לאינסוף של אהבה ונתינה כל עוד כוחנו במותנינו, למען כל אלו שאינם מסוגלים לעשות למען עצמם, ומצויים בתלות מוחלטת בחסדינו.

כשאנו קמים בבקר ומברכים את הבורא על שנתן נשמה באפינו, עלינו לשאול מה עוד ניתן לעשות למען אלו שאינם מסוגלים אפילו לומר תודה, וכל קיומם הוא בבחינת אתגר לערבותנו זה לזה ועדות למידת אהבת האדם המצויה בנו.

דממתם הצועקת כמו שואלת אותנו כל יום – ואת מצוות "ואהבת לרעך כמוך" כבר קיימת היום?

שלכם בהערכה ואהבה אין קץ,

דידי ודורון

לידיעה ולמען הסדר הטוב

ימי העובדה של שחר במשרד מנהל הקהילה החל מהשבוע יהיו: א', ג' , ד' וה'.

שבת שלום וחודש טוב עם הרבה נתינה

נחום